SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 4. marca 2010 *

V zadevi C-496/08 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, vložene 17. novembra 2008,

Pilar Angé Serrano, uradnica Evropskega parlamenta, stanujoča v Luxembourgu (Luksemburg),

Jean-Marie Bras, uradnik Evropskega parlamenta, stanujoč v Luxembourgu (Luksemburg),

Adolfo Orcajo Teresa, uradnik Evropskega parlamenta stanujoč v Bruslju (Belgija),

Dominiek Decoutere, uradnik Evropskega parlamenta, stanujoč v Wolwelangu (Luksemburg),

* Jezik postopka: francoščina.

Armin Hau, uradnik Evropskega parlamenta, stanujoč v Luxembourgu (Luksemburg),

Francisco Javier Solana Ramos, uradnik Evropskega parlamenta, stanujoč v Bruslju (Belgija),

ki jih zastopa E. Boigelot, odvetnik,

pritožniki,

drugi stranki v postopku sta

Evropski parlament, ki ga zastopata L. G. Knudsen in K. Zejdová, zastopnici,

tožena stranka na prvi stopnji,

Svet Evropske unije, ki ga zastopata M. Bauer in K. Zieleśkiewicz, zastopnika,

intervenient na prvi stopnji,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik četrtega senata v funkciji predsednika drugega senata, C. Toader (poročevalka), sodnica, C. W. A. Timmermans, K. Schiemann in L. Bay Larsen, sodniki,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,
sodni tajnik: R. Grass,

na podlagi pisnega postopka,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalne pravobranilke, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 P. Angé Serrano, J.-M. Bras, A. Orcajo Teresa, D. Decoutere, A. Hau in F. J. Solana Ramos s pritožbo predlagajo razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti (zdaj Splošno sodišče) z dne 18. septembra 2008 v zadevi Angé Serrano in drugi proti Parlamentu (T-47/05, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je bila zavrnjena njihova tožba zoper odločbe o njihovi prerazvrstitvi v naziv (v nadaljevanju: sporne odločbe), ki so bile sprejete po začetku veljavnosti Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 723/2004 z dne 22. marca 2004 o spremembi

Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti in pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropskih skupnosti (UL L 124, str. 1).

I – Pravni okvir

A – *Upoštevne določbe Kadrovskih predpisov v različici, ki se je uporabljala do 30. aprila 2004*

2 Člen 45(2) Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti v različici, ki se je uporabljala do 30. aprila 2004 (v nadaljevanju: stari kadrovski predpisi), je določal:

„Uradnik je lahko premeščen iz ene službe v drugo ali napreduje iz ene kategorije v drugo le na podlagi natečaja.

[…]“

B – *Upoštevne določbe Kadrovskih predpisov v različici, ki se je uporabljala po 1. maju 2004*

3 Stari kadrovski predpisi so bili spremenjeni z Uredbo št. 723/2004, ki je začela veljati 1. maja 2004.

4 Člen 5 Kadrovskih predpisov v različici, veljavni po 1. maju 2004 (v nadaljevanju: novi kadrovski predpisi ali Kadrovski predpisi), v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Delovna mesta, ki jih urejajo Kadrovski predpisi, se v skladu z vrsto in pomembnostjo nalog razvrstijo v funkcionalno skupino upravljavci [administratorji] […] in v funkcionalno skupino strokovni sodelavci [asistenti] […].

2. […] V funkcionalni skupini AST je enajst razredov [nazivov], ki ustrezajo izvršilnim, tehničnim in pisarniškim nalogam."

5 Člen 6(1) in (2) novih kadrovskih predpisov določa:

„1. V kadrovskem načrtu, ki je priložen delu proračuna za posamezno institucijo, je navedeno število delovnih mest v vsakem razredu in funkcionalni skupini.

2. Da se zagotovi enakovrednost povprečne kariere v karierni strukturi pred 1. majem 2004 (v nadaljnjem besedilu ‚stara karierna struktura') in po 1. maju 2004 (v nadaljnjem besedilu ‚nova karierna struktura') in brez poseganja v načelo napredovanja, ki temelji na odlikah, kakor je določeno v členu 45 Kadrovskih predpisov, ta načrt zagotovi, da je število prostih delovnih mest v vsakem razredu kadrovskega načrta za vsako institucijo na dan 1. januarja vsakega leta enako številu na dan 1. januarja predhodnega leta aktivno zaposlenih uradnikov iz nižjega razreda, ki se pomnoži s stopnjami za ta razred, določenimi v Prilogi I, točka B. Te stopnje se po 1. maju 2004 uporabljajo na podlagi petletnega povprečja.

[…]“

6 Novi kadrovski predpisi določajo prehodno ureditev, ki je pojasnjena v Prilogi XIII. Razlogi za uvedbo te prehodne ureditve so navedeni v uvodni izjavi 37 Uredbe št. 723/2004, v kateri je navedeno:

„Treba je predvideti prehodno ureditev, s katero se omogoči postopna uporaba novih pravil in ukrepov in pri tem spoštuje pravice, ki so jih zaposleni v okviru sistema Skupnosti pridobili pred začetkom veljavnosti Kadrovskih predpisov ter upošteva njihova legitimna pričakovanja.“

7 Člen 1 Priloge XIII novih kadrovskih predpisov določa:

„1. V obdobju od 1. maja 2004 do 30. aprila 2006 se člen 5(1) in (2) Kadrovskih predpisov nadomesti z naslednjim:

‚1. Delovna mesta, ki jih urejajo Kadrovski predpisi, se v skladu z vrsto in pomembnostjo nalog razvrstijo v padajočem vrstnem redu v štiri kategorije, in sicer A*, B*, C* in D*.

2. V kategoriji A* je dvanajst, v kategoriji B* devet, v kategoriji C* sedem in v kategoriji D* pet razredov [nazivov].‘

2. Vsako sklicevanje na datum zaposlitve se šteje kot sklicevanje na datum začetka dela.“

8 Člen 2(1) Priloge XIII novih kadrovskih predpisov določa:

„1. 1. maja 2004 se, ob upoštevanju člena 8 te priloge, razredi [nazivi] uradnikov, ki imajo enega od upravnih statusov, določenih v členu 35 Kadrovskih predpisov, preimenujejo na naslednji način:

Prejšnji razred [naziv]	Nov (vmesni) razred [naziv]	Prejšnji razred [naziv]	Nov (vmesni) razred [naziv]	Prejšnji razred [naziv]	Nov (vmesni) razred [naziv]	Prejšnji razred [naziv]	Nov (vmesni) razred [naziv]
A1	A*16						
A2	A*15						
A3/LA 3	A*14						
A4/LA 4	A*12						
A5/LA 5	A*11						
A6/LA 6	A*10	B1	B*10				
A7/LA 7	A*8	B2	B*8				
A8/LA 8	A*7	B3	B*7	C1	C*6		
		B4	B*6	C2	C*5		

		B5	B*5	C3	C*4	D1	D*4
				C4	C*3	D2	D*3
				C5	C*2	D3	D*2
						D4	D*1

[…]“

9 Člen 8(1) Priloge XIII novih kadrovskih predpisov določa:

„1. Z začetkom veljavnosti od 1. maja 2006 se razredi [nazivi], uvedeni s členom 2(1), preimenujejo, kakor sledi:

Nov (vmesni) razred [naziv]	Nov razred [naziv]	Nov (vmesni) razred [naziv]	Nov razred [naziv]
A*16	AD 16		
A*15	AD 15		
A*14	AD 14		
A*13	AD 13		
A*12	AD 12		
A*11	AD 11	B*11	AST 11
A*10	AD 10	B*10	AST 10

A*9	AD 9	B*9	AST 9
A*8	AD 8	B*8	AST 8
A*7	AD 7	B*7/C*7	AST 7
A*6	AD 6	B*6/C*6	AST 6
A*5	AD 5	B*5/C*5/D*5	AST 5
		B*4/C*4/D*4	AST 4
		B*3/C*3/D*3	AST 3
		C*2/D*2	AST 2
		C*1/D*1	AST 1

[…]“

10 Člen 10 Priloge XIII novih kadrovskih predpisov v odstavkih od 1 do 3 določa:

„1. Uradniki, zaposleni pred 1. majem 2004 v kategoriji C ali D, se s 1. majem 2006 razvrstijo v karierne tokove, ki omogočajo napredovanja:

(a) prejšnje kategorije C do razreda [naziva] AST 7;

(b) prejšnje kategorije D do razreda [naziva] AST 5;

2. Za navedene uradnike so z odstopanjem od Priloge 1, oddelek B, Kadrovskih predpisov od 1. maja 2004 odstotki iz člena 6(2) Kadrovskih predpisov naslednji:

Karierni tok C							
Razred [naziv]	1. maj 2004 do:						Po 30.4.2010
	30.4.2005	30.4.2006	30.4.2007	30.4.2008	30.4.2009	30.4.2010	
C*/AST 7	—	—	—	—	—	—	—
C*/AST 6	5 %	5 %	5 %	10 %	15 %	20 %	20 %
C*/AST 5	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %
C*/AST 4	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %
C*/AST 3	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %
C*/AST 2	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %
C*/AST 1	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %

Karierni tok C							
Razred [naziv]	1. maj 2004 do:						Po 30.4.2010
	30.4.2005	30.4.2006	30.4.2007	30.4.2008	30.4.2009	30.4.2010	
D*/AST 5	—	—	—	—	—	—	—
D*/AST 4	5 %	5 %	5 %	10 %	10 %	10 %	10 %
D*/AST 3	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %
D*/AST 2	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %
D*/AST 1	—	—	—	—	—	—	—

3. Uradnik, za katerega se uporablja odstavek 1, se lahko brez omejitev vključi v funkcionalno skupino strokovni sodelavci [asistenti], če uspešno opravi javni natečaj ali na podlagi postopka atestiranja. […]“

II – Dejansko stanje, razvidno iz izpodbijane sodbe

11 Pritožniki so uradniki Evropskega parlamenta.

12 Iz točke 23 izpodbijane sodbe je razvidno, da so pritožniki po starih kadrovskih predpisih uspešno opravili notranje natečaje za prehod med kategorijami. Tako je P. Angé Serrano prešla iz naziva C1 v B5; J.-M. Bras iz naziva D1 v C5; D. Decoutere iz naziva C3 v B5; A. Hau, začasni uslužbenec z nazivom C1, je prešel v naziv B4; A. Orcajo

Teresa je prešel iz naziva D1 v C5 in F. J. Solana Ramos iz naziva C1 v B5. Vsi ti uradniki so v novi naziv napredovali pred začetkom veljavnosti novih kadrovskih predpisov.

13 Pritožniki so v prvem tednu maja 2004 od generalnega direktorja za kadrovske zadeve Parlamenta v obliki dopisov brez datuma prejeli sporne odločbe, s katerimi so bili obveščeni o svojem vmesnem nazivu, ki naj bi veljal od 1. maja 2004. Na podlagi teh odločb se je P. Angé Serrano naziv B5 preimenoval v B*5; J.-M. Brasu naziv C5 v C*2; D. Decouteru naziv B5 v B*5; A. Hauu naziv B4 v B*6; A. Orcaju Teresi naziv C4 v C*3 in F. J. Solani Ramosu naziv B4 v B*6.

14 Navedeni vmesni nazivi pritožnikov so se drugič preimenovali 1. maja 2006 – to je ob koncu prehodnega obdobja, ki je bilo uvedeno z novimi kadrovskimi predpisi – na podlagi člena 8(1) Priloge XIII k novim kadrovskim predpisom. Tako bi se moral P. Angé Serrano vmesni naziv B*5 preimenovati v AST 5; J.-M. Brasu vmesni naziv C*2 v AST 2; D. Decouteru vmesni naziv B*5 v AST 5; A. Hauu vmesni naziv B*6 v AST 6; A. Orcaju Teresi vmesni naziv C*3 v AST 3 in F. J. Solani Ramosu vmesni naziv B*6 v AST 6.

15 Vsi pritožniki so med 13. majem in 30. julijem 2004 vložili pritožbo zoper sporne odločbe v delu, v katerem določajo njihovo razvrstitev v vmesni naziv od 1. maja 2004. Te pritožbe so bile zavrnjene z odločbami, ki so bile pritožnikom vročene med 27. oktobrom in 25. novembrom 2004.

III – Postopek pred Splošnim sodiščem

16 Pritožniki so 31. januarja 2005 v tajništvu Splošnega sodišča vložili tožbo, s katero so zahtevali, da se razglasi ničnost spornih odločb ter vseh nadaljnjih in/ali s temi odločbami povezanih aktov, tudi tistih, izdanih po vložitvi tožbe, in da se Parlamentu naloži plačilo odškodnine, ocenjeno *ex aequo et bono* na 60.000 EUR za vsakega pritožnika, s pridržano možnostjo povečanja in/ali zmanjšanja tega zneska med postopkom.

17 S sklepom predsednika tretjega senata Splošnega sodišča z dne 6. aprila 2005 je bila Svetu Evropske unije dovoljena intervencija v podporo Parlamentu.

18 Med postopkom pred Splošnim sodiščem je predsedstvo Parlamenta s sklepom z dne 13. februarja 2006 odobrilo predlog generalnega sekretarja, da se med drugim prerazvrstijo uradniki, ki so spremenili kategorijo na podlagi starih kadrovskih predpisov, ki pa so 1. maja 2004 še naprej prejemali osnovno plačo prejšnje kategorije. Na podlagi te odločbe so bile 20. marca 2006 sprejete posamične odločbe, ki so zadevale P. Angé Serrano, J.-M. Brasa in A. Orcaja Tereso in s katerimi je bila P. Angé Serrano prerazvrščena v vmesni naziv B*6, J.-M. Bras v vmesni naziv C*4 in A. Orcajo Teresa v vmesni naziv C*4, in sicer za vse te uradnike z učinkom od 1. maja 2004.

IV – Izpodbijana sodba

A – *Dopustnost*

19 V odgovoru na tožbo pred Splošnim sodiščem je Parlament uveljavljal več ugovorov nedopustnosti, zlasti v zvezi s pravnim interesom nekaterih pritožnikov.

1. Pravni interes D. Decoutera

20 Parlament je navedel, da če D. Decoutere leta 2002 po uspešno opravljenem notranjem natečaju za prehod med kategorijami ne bi prešel iz kategorije C v kategorijo B, bi njegova kariera potekala tako: njegov naziv C3 bi bil 1. maja 2004 preimenovan v C*4 in bi se nato 1. maja 2006 preimenoval v AST 4. Iz tega naj bi izhajalo, da če D. Decoutere ne bi prešel iz ene kategorije v drugo, bi bil njegov naziv 1. maja 2006 nižji kot naziv, ki ga ima zdaj, to je AST 5. Zaradi tega naj ne bi imel interesa za izpodbijanje sporne odločbe o prerazvrstitvi, ki zadeva njega.

21 Splošno sodišče je ta ugovor zavrnilo in navedlo, da se prehod D. Decoutera iz ene kategorije v drugo, ki je posledica tega, da je uspešno opravil navedeni natečaj, ni odražal v njegovi razvrstitvi v vmesni naziv B*5 in nato 1. maja 2006 v naziv AST 5. To naj bi bilo dokazano s tem, da bi imel D. Decoutere, čeprav je imel po prehodu v kategorijo B višji naziv od uradnikov z nazivom C1, ki niso uspešno opravili natečaja za prehod med kategorijami, po 1. maju 2006 nižji naziv od naziva navedenih uradnikov, ki so imeli naziv AST 6, on pa le naziv AST 5.

2. Pravni interes A. Haua

22 Parlament zatrjuje, da A. Hau nima pravnega interesa, saj ni prešel iz kategorije C v kategorijo B v skladu s členom 45(2) starih kadrovskih predpisov, ker je bil začasni uslužbenec kategorije C, preden je bil po uspešno opravljenem notranjem natečaju zaposlen kot uradnik kategorije B.

23 Splošno sodišče je ta ugovor zavrnilo in presodilo, da čeprav je bil A. Hau začasni uslužbenec z nazivom C1, ko je uspešno opravil natečaj za prehod iz kategorije C v kategorijo B, je Parlament začasnim uslužbencem omogočil udeležbo na notranjem natečaju za prehod med kategorijami. Zato se je A. Hau lahko udeležil takega natečaja in je bil v enakopravnem položaju z uradniki iz kategorije C. Splošno sodišče zato poudarja, da mu je ta natečaj omogočil napredovanje po hierarhični lestvici, tako da je prešel iz kategorije C v kategorijo B, iz istega naslova kot uradnikom, ki so uspešno opravili ta natečaj in prešli v to kategorijo. Tako je menilo, da je uspešno opravljen natečaj za prehod med kategorijami A. Hauu omogočil razvrstitev v višji naziv, kot so ga imeli uradniki prejšnje kategorije C, ki tega natečaja niso uspešno opravili.

3. Prenehanje obstoja predmeta predloga za razglasitev ničnosti spornih odločb glede P. Angé Serrano, J.-M. Brasa in A. Orcaja Terese

24 Parlament je navedel, da je postal predlog za razglasitev ničnosti spornih odločb glede P. Angé Serrano, J.-M. Brasa in A. Orcaja Terese brezpredmeten, saj so bile te odločbe med postopkom pred Splošnim sodiščem odpravljene in nadomeščene s posamičnimi odločbami, sprejetimi 20. marca 2006, s katerimi naj bi ti pritožniki z učinkom za nazaj pridobili želeno razvrstitev.

25 Splošno sodišče je navedlo, da z odločbami z dne 20. marca 2006 ni bilo povsem ugodeno očitkom treh zadevnih pritožnikov, ki so jih navedli zoper sporne odločbe, ki jih zadevajo, ker te odločbe ne vzpostavljajo razvrstitve v višji naziv, ki so ga imeli na podlagi starih kadrovskih predpisov, glede na uradnike, ki niso uspešno opravili notranjega natečaja za prehod med kategorijami na podlagi istih predpisov.

26 Splošno sodišče pa je ugovoru Parlamenta vseeno ugodilo. Presodilo je, da odločbe z dne 20. marca 2006, ki izrecno sicer ne določajo odprave spornih odločb, te nadomeščajo v njihovih učinkih glede na tri zadevne pritožnike, saj se uporabljajo z učinkom za nazaj od 1. maja 2004. Sporne odločbe glede teh treh pritožnikov so tako, kar zadeva te pritožnike, prenehale obstajati, in to od nadomestitve z odločbami z dne 20. marca 2006.

27 Zato naj bi bil po mnenju Splošnega sodišča namen predloga za razglasitev ničnosti, to je odprava spornih odločb, pri treh zgoraj navedenih pritožnikih dosežen s sprejetjem in uporabo z učinkom za nazaj posamičnih odločb z dne 20. marca 2006. Poleg tega je Splošno sodišče vzelo na znanje, da so pritožniki na obravnavi potrdili, da se ni več treba izreči o razglasitvi ničnosti spornih odločb glede P. Angé Serrano, J.-M. Brasa in A. Orcaja Terese.

B – *Vsebinska presoja*

1. Predlog za razglasitev ničnosti

28 Pritožniki so v utemeljitev predloga za razglasitev ničnosti spornih odločb navedli več tožbenih razlogov, in sicer, prvič, nezakonitost členov 2 in 8 Priloge XIII k novim kadrovskim predpisom, drugič, kršitev načela dobrega upravljanja in dolžnosti

skrbnega ravnanja s strani Parlamenta in, tretjič, kršitev členov 6, 45 in 45a Kadrovskih predpisov in njihove Priloge XIII ter kršitev načela napredovanja, ki temelji na odlikah, in očitno napačno presojo Parlamenta.

29 Zaradi poenostavitve je v tej sodbi naveden samo tisti del presoje Splošnega sodišča, ki se izpodbija s to pritožbo.

30 Pritožniki so v utemeljitev ugovora nezakonitosti, uveljavljanega zoper člena 2 in 8 Priloge XIII k novim kadrovskim predpisom, navedli kršitev pridobljenih pravic, načel pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj ter enakega obravnavanja. V bistvu so zatrjevali, da prehodne določbe, ki jih vsebuje Priloga XIII k novim kadrovskim predpisom, niso odpravile njihovega problema, to je domnevnega nazadovanja v karieri, niti niso omogočile varstva njihovih pridobljenih pravic do razvrstitve v višji naziv od naziva uradnikov, ki niso uspešno opravili notranjega natečaja za prehod med kategorijami na podlagi starih kadrovskih predpisov.

31 Glede pridobljenih pravic je Splošno sodišče spomnilo, da se lahko uradnik sklicuje na pridobljeno pravico samo, če ta nastane v okviru določenih kadrovskih predpisov pred spremembo določb kadrovskih predpisov (sodba Sodišča z dne 19. marca 1975 v zadevi Gillet proti Komisiji, 28/74, Recueil, str. 463, točka 5). V sistemu, kot je sistem, ki velja za javne uslužbence Skupnosti, v katerem se hierarhija med uradniki lahko spreminja, je Splošno sodišče spomnilo, da razvrstitev v višji naziv, ki so je v nekem trenutku svoje kariere bili deležni nekateri uradniki v razmerju do drugih, ni pridobljena pravica, ki jo morajo varovati določbe Kadrovskih predpisov, kot so določbe, ki veljajo od 1. maja 2004.

32 Vendar po mnenju Splošnega sodišča uradniki, ki so uspešno opravili notranji natečaj za prehod med kategorijami pred tem datumom, upravičeno pričakujejo, da jim bodo kadrovski predpisi omogočali boljše karierne možnosti od tistih, ki jih omogočajo uradnikom, ki niso uspešno opravili takega natečaja na podlagi starih kadrovskih predpisov, in take možnosti so njihove pridobljene pravice, ki jih morajo novi kadrovski predpisi varovati. V obravnavanem primeru naj iz meril o prerazvrstitvi, določenih v členih 2 in 8 Priloge XIII k novim kadrovskim predpisom, ne bi nujno izhajalo, da karierne možnosti uradnikov, ki so uspešno opravili tak natečaj, ne bi bile boljše od tistih, ki jih lahko pričakujejo uradniki, ki niso uspešno opravili teh natečajev. Nasprotno, Priloga XIII k novim kadrovskim predpisom, zlasti njen člen 10, vsebuje določbe, ki razlikujejo uradnike glede na kategorijo, v katero so bili uvrščeni pred 1. majem 2004, in določa možnosti za napredovanje v karieri, ki se razlikujejo glede na kategorijo, v kateri so bili na podlagi starih kadrovskih predpisov.

33 Glede kršitve načela varstva legitimnih pričakovanj je Splošno sodišče potrdilo, da se uradnik ne more sklicevati na načelo varstva legitimnih pričakovanj, da bi izpodbijal zakonitost nove upravne določbe, na področju, na katerem ima zakonodajalec široko diskrecijsko pravico (sodba Splošnega sodišča z dne 11. februarja 2003 v zadevi Leonhardt proti Parlamentu, T-30/02, RecFP, str. I–A-41 in II-265, točka 55). Tako naj bi bilo pri spremembi kariernega sistema uradnikov in pri sprejemanju prehodnih pravil, ki spremljajo to spremembo, vključno s pravili za razvrščanje v naziv, ki jih vsebujeta člena 2 in 8 Priloge XIII k novim kadrovskim predpisom.

34 Glede očitka, da je bilo kršeno načelo pravne varnosti, je Splošno sodišče ugotovilo, da iz vlog pritožnikov ni razvidno, kako naj bi bilo to načelo kršeno v členih 2 in 8 Priloge XIII k novim kadrovskim predpisom, in da je ta očitek vsekakor neutemeljen, ker uradniki nimajo pravice do ohranitve takih kadrovskih predpisov, kakršni so veljali ob njihovi zaposlitvi (zgoraj navedena sodba Leonhardt proti Parlamentu, točka 55).

35 Pritožniki so v utemeljitev očitka, da je bilo kršeno načelo enakega obravnavanja, navedli, da so bili uradniki, ki so bili v nižji kategoriji kot pritožniki, po novi razvrstitvi v naziv 1. maja 2006 uvrščeni v višji ali enak naziv kot pritožniki. Poleg tega naj bi bil D. Decoutere razvrščen drugače kot uradniki, ki so uspešno opravili isti natečaj.

36 Splošno sodišče je glede tega potrdilo, da razvrstitev uradnikov, ki so uspešno opravili notranji natečaj za prehod med kategorijami pred 1. majem 2004, v nižji ali enak naziv, kot je naziv uradnikov, ki takega natečaja niso uspešno opravili, ni kršitev načela enakega obravnavanja. Glede na korenito spremembo kariernega sistema naj namreč primerjava med hierarhično stopnjo uradnikov pred tem datumom in po njem ne bi bila, sama po sebi, odločilna za opredelitev kršitve načela enakega obravnavanja s členoma 2 in 8 Priloge XIII k novim kadrovskim predpisom. Vsekakor naj bi izbrani kandidati na natečaju za prehod med kategorijami z določbami, za katere trdijo, da so nezakonite, pridobili boljše možnosti za napredovanje v svoji karieri.

37 Poleg tega je Splošno sodišče glede drugega dela tega tožbenega razloga, to je glede položaja D. Decoutera, ki trdi, da je bil neupravičeno drugače obravnavan kot drugi izbrani kandidati istega natečaja, ugotovilo, da so bili drugi kandidati zaposleni kot uradniki na podlagi novih kadrovskih predpisov in da so bili torej D. Decoutere in ti kandidati v drugačnem pravnem položaju.

2. Odškodninski zahtevek

38 Pritožniki so v utemeljitev odškodninskega zahtevka navedli, da mora biti njihova zatrjevana premoženjska in nepremoženjska škoda po morebitni razglasitvi ničnosti

spornih odločb povrnjena tako, da se jim izplačajo vsi zneski, ki bi jih prejeli, če bi bili razvrščeni v naziv, ki bi dejansko ustrezal njihovim nalogam.

39 Splošno sodišče je ločeno preučilo zahtevek P. Angé Serrano, J.-M. Brasa in A. Orcaja Terese na eni strani ter D. Decoutera, A. Haua in F. J. Solane Ramosa na drugi strani.

40 Glede prve skupine teh uradnikov je Splošno sodišče ugotovilo, da ne glede na domnevno nezakonitost spornih odločb, ki zadevajo te uradnike, glede katere se ni izreklo, ni bil podan najmanj en od drugih pogojev, ki so potrebni za obstoj odgovornosti. Glede domnevne premoženjske škode je menilo, da prerazvrstitev, ki je bila opravljena z odločbami, ki so bile sprejete med sodnim postopkom, ni povzročila povečanja plače, ki so jo prejemali na podlagi vmesnih nazivov, in da v teh okoliščinah pritožniki niso dokazali obstoja uveljavljane premoženjske škode. Poleg tega je Splošno sodišče glede domnevne nepremoženjske škode navedlo, da je Parlament s sprejetjem spornih odločb glede teh pritožnikov samo uporabil člen 2(1) Priloge XIII k novim kadrovskim predpisom in da načelo dobrega upravljanja in dolžnost skrbnega ravnanja v teh okoliščinah nista bila kršena. Na koncu je poudarilo, da je Parlament s sprejetjem in uporabo z učinkom za nazaj odločb z dne 20. marca 2006 tem pritožnikom omogočil dostop do višjih nazivov od tistih, v katere so bili razvrščeni s spornimi odločbami.

41 Glede druge skupine pritožnikov je Splošno sodišče potrdilo, da v obravnavanem primeru obstaja tesna zveza med predlogom za razglasitev ničnosti in odškodninskim zahtevkom za povrnitev premoženjske in nepremoženjske škode, nastale zaradi njihove vmesne razvrstitve. Iz dejstva, da so bili tožbeni razlogi, uveljavljani v utemeljitev predloga za razglasitev ničnosti, zavrnjeni, naj bi izhajalo, da Parlament ni storil

nobene nezakonitosti, da bi lahko bila podana odgovornost Evropske skupnosti do teh treh pritožnikov.

V – Predlogi strank pred Sodiščem

42 Pritožniki s pritožbo Sodišču predlagajo, naj:

– razglasi, da je njihova pritožba dopustna in utemeljena, in posledično,

– kar zadeva P. Angé Serrano, J.-M. Brasa in A. Orcaja Tereso, razveljavi izpodbijano sodbo na eni strani v delu, v katerem je bil z njo glede njih ustavljen postopek v zvezi z njihovim prvim tožbenim predlogom, in na drugi strani v delu, v katerem je bil zavrnjen njihov odškodninski zahtevek, ter

– kar zadeva D. Decoutera, A. Haua in F. J. Solano Ramosa, razveljavi točki 2 in 4 izreka izpodbijane sodbe, s katerima je bila njihova tožba zavrnjena in je bilo odločeno, da nosijo svoje stroške postopka, in s tem povezano obrazložitev.

43 Pritožniki Sodišču tudi predlagajo, naj samo odloči o sporu in ugodi tožbi pritožnikov v zadevi T-47/05, tako da:

– razglasi ničnost odločb o njihovi razvrstitvi v naziv po začetku veljavnosti novih kadrovskih predpisov;

– Parlamentu naloži plačilo odškodnine, ocenjene *ex aequo et bono* na 60.000 EUR za vsakega pritožnika, in

– toženi stranki v vsakem primeru naloži plačilo stroškov.

44 Na koncu še predlagajo, naj se toženi stranki v vsakem primeru naloži plačilo stroškov postopka na obeh stopnjah.

45 Parlament je z odgovorom na pritožbo vložil tudi nasprotno pritožbo. Sodišču predlaga, naj:

– razglasi, da je nasprotna pritožba dopustna in utemeljena, in posledično razveljavi izpodbijano sodbo v delu, v katerem je bil z njo zavrnjen predlog za razglasitev nedopustnosti tožb D. Decoutera in A. Haua;

– pritožbo v preostalem zavrne kot neutemeljeno in

– pritožnikom naloži plačilo stroškov postopka na prvi stopnji.

46 Svet Sodišču predlaga, naj:

– pritožbo kot neutemeljeno zavrne in

– naloži pritožnikom plačilo stroškov.

VI – Pritožbi

47 Pritožniki v glavni pritožbi uveljavljajo dve ločeni skupini pritožbenih razlogov. Prva skupina se nanaša na presojo Splošnega sodišča v zvezi z dopustnostjo in utemeljenostjo tožbenih predlogov P. Angé Serrano, J.-M. Brasa in A. Orcaja Terese. Druga skupina se nanaša na presojo Splošnega sodišča v zvezi z dopustnostjo in utemeljenostjo tožbenih predlogov D. Decoutera, A. Haua in F. J. Solane Ramosa.

48 Parlament v nasprotni pritožbi izpodbija del izpodbijane sodbe, ki se nanaša na zavrnitev ugovora nedopustnosti tožbe, ki ga je glede neobstoja pravnega interesa D. Decoutera in A. Haua uveljavljal na prvi stopnji.

A – *Del izpodbijane sodbe, ki zadeva P. Angé Serrano, J.-M. Brasa in A. Orcaja Tereso*

1. Del izpodbijane sodbe v zvezi z ustavitvijo postopka glede tožbenega predloga za razglasitev ničnosti

a) Trditve strank

49 Pritožniki uveljavljajo dva pritožbena razloga, in sicer da je Splošno sodišče nepravilno uporabilo pravo in da je obrazložitev izpodbijane sodbe pomanjkljiva in protislovna.

50 Poudarjajo, da je lahko v skladu s sodno prakso Sodišča v podobnih zadevah, kot je obravnavana, ko je bil izpodbijani akt nadomeščen med postopkom, ohranitev pravnega interesa pritožnika posledica nevarnosti ponovitve domnevno nezakonitega dejanja institucije Skupnosti. Glede tega se pritožniki sklicujejo zlasti na sodbi z dne 24. junija 1986 v zadevi AKZO Chemie in AKZO Chemie UK proti Komisiji (53/85, Recueil, str. 1965, točka 21) in z dne 26. aprila 1988 v zadevi Apesco proti Komisiji (207/86, Recueil, str. 2151, točka 16). Menijo, da je lahko ohranitev pravnega interesa pritožnika tudi posledica njegovega interesa do povrnitve škode, ki mu je nastala zaradi odločbe, ki ne velja več. Glede tega se sklicujejo zlasti na sodbe z dne 5. marca 1980 v zadevi Könecke Fleischwarenfabrik proti Komisiji (76/79, Recueil, str. 665, točka 9), z dne 31. marca 1998 v združenih zadevah Francija in drugi proti Komisiji (C-68/94 in C-30/95, Recueil, str. I-1375, točka 74) in z dne 7. junija 2007 v zadevi Wunenburger proti Komisiji (C-362/05 P, ZOdl., str. I-4333, točka 42).

51 Poleg tega poudarjajo, da z odločbami o prerazvrstitvi, ki so bile sprejete med postopkom pred Splošnim sodiščem, v obravnavanem primeru ni bilo povsem ugodeno

očitkom, uveljavljanim na prvi stopnji, zlasti kar zadeva nezakonitost členov 2 in 8 Priloge XIII k novim kadrovskim predpisom, in so v delu svojih pravic še naprej oškodovani, ker niso bila spoštovana načela enakega obravnavanja, pridobljenih pravic in pravne varnosti. Namreč, ne samo da naj te odločbe ne bi formalno in izrecno odpravile spornih odločb glede zadevnih pritožnikov, ampak naj tudi ne bi vzpostavile razvrstitve v višji naziv, ki bi ga ti pritožniki imeli na podlagi starih kadrovskih predpisov in bi bil z uporabo spornih odločb izgubljen.

52 Parlament odgovarja, da mora v skladu s sodno prakso Sodišča, na katero so se sklicevali pritožniki, predmet tožbe – tako kot tudi pravni interes – obstajati ves čas postopka, rezultat tožbe pa mora njenemu vlagatelju zagotoviti koristi (zgoraj navedena sodba Wunenburger proti Komisiji, točka 42). V obravnavanem primeru pa naj ne bi bilo tako. Na eni strani naj bi namreč nove odločbe imele isti predmet kot sporne odločbe, ki naj bi jih nadomeščale *ex tunc*, na drugi strani pa naj bi Splošno sodišče lahko le razglasilo ničnost prvih odločb, ne more pa jih namesto institucije nadomestiti. Sicer pa naj ne bi bilo nobene nevarnosti ponovitve domnevno nezakonitega dejanja, ker je bil z novimi odločbami spremenjen sistem razvrščanja.

53 Parlament tudi poudarja, da so, kot je razvidno iz izpodbijane sodbe, zadevni pritožniki na obravnavi potrdili, da nimajo več interesa za to, da bi se Splošno sodišče izreklo o ničnosti spornih odločb, ki jih zadevajo. Ti pritožniki naj tudi ne bi spremenili svojih tožbenih predlogov med postopkom pred Splošnim sodiščem tako, da bi izpodbijali odločbe z dne 20. marca 2006, ki so nadomestile sporne odločbe.

54 Na koncu glede posledic ustavitve postopka v zvezi z odškodninskim zahtevkom Parlament meni, da se je Splošno sodišče odločilo preučiti, in sicer neodvisno od presoje zakonitosti spornih odločb, obstoj dveh drugih kumulativnih pogojev za obstoj

odgovornosti Evropske skupnosti in je lahko ugotovilo, da pritožniki nikakor niso dokazali obstoja premoženjske in nepremoženjske škode.

b) Presoja Sodišča

55 Iz točke 90 izpodbijane sodbe, ki glede tega ni bila izpodbijana s pritožbo, je razvidno, da je treba šteti, da so pritožniki s tem, da so se strinjali, da se Splošnemu sodišču ni treba več izreči o njihovem predlogu za razglasitev ničnosti, ta tožbeni predlog umaknili. Ker se od Splošnega sodišča ni več zahtevalo, naj odloči o tem delu tožbe, je to lahko le upoštevalo izjavo, podano na obravnavi. Poleg tega, kot je navedel Parlament v svoj zagovor, pritožniki niso niti poskušali spremeniti svojih predlogov pred Splošnim sodiščem tako, da bi izpodbijali odločbe z dne 20. marca 2006. Navedeni pritožniki so se nasprotno raje odločili za vložitev tožbe zoper navedene odločbe pred Sodiščem za uslužbence Evropske unije.

56 Ker je ta ugotovitev sama po sebi dovolj za utemeljitev izpodbijane sodbe v tem delu, je treba ugotoviti, da je ta pritožbeni razlog neutemeljen.

2. Zavrnitev odškodninskega zahtevka

a) Trditve strank

57 P. Angé Serrano, J.-M. Bras in A. Orcajo Teresa v utemeljitev pritožbenega razloga zoper zavrnitev odškodninskega zahtevka s strani Splošnega sodišča navajajo pomanjkljivost obrazložitve izpodbijane sodbe v delu, ki se nanaša na nepremoženjsko škodo, za katero menijo, da so jo utrpeli. Navajajo, da so očitki, navedeni v njihovi tožbi iz

naslova odškodninskega zahtevka, glede tega veliko širši kot tisti, ki jih je preučilo Splošno sodišče v izpodbijani sodbi, in se nanašajo tudi na negotovost, v kateri so se znašli, kar je škodljivo vplivalo na njihovo kariero ter na njihovo poklicno in družinsko življenje. Vendar pa naj Splošno sodišče pri presoji, ki je v tem delu izjemno kratka, ne bi upoštevalo novih elementov škode v zvezi s sprejetjem novih odločb o razvrstitvi. To, da so bile sporne odločbe med postopkom nadomeščene z novimi, naj nikakor ne bi bila ustrezna in zadostna nadomestitev nepremoženjske škode treh pritožnikov, saj ostajajo zaskrbljeni in negotovi glede poteka svoje kariere.

58 Parlament navaja, da pritožniki ne razlikujejo med domnevno utrpljeno škodo, ki naj bi jo povzročile sporne odločbe, in škodo, ki po njihovem mnenju ostaja tudi po njihovi prerazvrstitvi v naziv z odločbami, ki so nadomestile sporne odločbe. Tudi če bi škoda še naprej obstajala, bi bilo v obravnavanem primeru nemogoče, da bi Splošno sodišče analiziralo tako škodo brez vsebinske presoje nove odločbe o razvrstitvi v naziv teh treh pritožnikov. Po navedbah Parlamenta so pritožniki na podlagi teh odločb o prerazvrstitvi vsekakor napredovali v svojih karierah.

b) Presoja Sodišča

59 V točki 168 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče za uvod spomnilo, da mora biti v okviru odškodninskega zahtevka, ki ga vloži uradnik, za odgovornost Skupnosti izpolnjena celota pogojev, ki se nanašajo na nezakonitost ravnanja, ki se očita zadevni instituciji, resničnost zatrjevane škode in obstoj vzročne zveze med ravnanjem navedene institucije in uveljavljano škodo. V točki 169 navedene sodbe je tudi spomnilo, da morajo biti ti trije pogoji za nastanek odgovornosti Skupnosti izpolnjeni kumulativno, kar pomeni, da če eden od njih ni izpolnjen, odgovornost Skupnosti ne nastane.

60 Glede nepremoženjske škode, ki jo zatrjujejo P. Angé Serrano, J.-M. Bras in A. Orcajo Teresa, zaradi domnevne kršitve načela dobrega upravljanja in dolžnosti skrbnega ravnanja s strani Parlamenta, je Splošno sodišče zlasti v točki 175 izpodbijane sodbe presodilo, da Parlament s tem, da je sporne odločbe utemeljil le na določbah Kadrovskih predpisov, ni kršil navedenega načela in dolžnosti, in nato ugotovilo, da zato v obravnavanem primeru zatrjevana nezakonitost ravnanja, ki naj bi bila vzrok za domnevno nastalo nepremoženjsko škode, ni bila dokazana.

61 Splošno sodišče je tako dovolj obrazložilo zavrnitev odškodninskega zahtevka za nepremoženjsko škodo. Že sama ugotovitev Splošnega sodišča, da zatrjevano nezakonito ravnanje ni bilo dokazano, je bila ob tem, da ni bil podan en od treh kumulativnih pogojev, navedenih v točki 169 izpodbijane sodbe, namreč dovolj za utemeljitev zavrnitve navedenega zahtevka. Zato Splošnemu sodišču ni bilo treba še bolj obrazložiti svoje sodbe s tem, da bi se izreklo tudi o obstoju zatrjevane nepremoženjske škode.

62 Zato je treba ugotoviti, da je ta pritožbeni razlog neutemeljen.

B – *Del izpodbijane sodbe, ki zadeva D. Decoutera, A. Haua in F. J. Solano Ramosa*

1. Dopustnost tožbe D. Decoutera in A. Haua

a) Trditve strank

63 Parlament v nasprotni pritožbi glede D. Decoutera opozarja, da je bil ta pritožnik po uspešno opravljenem natečaju za prehod med kategorijami razvrščen v naziv B in da

je bil zato na dan začetka veljavnosti novih kadrovskih predpisov v enakem položaju kot vsi uradniki z nazivom B na podlagi starih kadrovskih predpisov. Parlament poudarja, da je bil v nasprotju s tem, kar je ugotovilo Splošno sodišče, ta uradnik pred notranjim natečajem za prehod med kategorijami razvrščen v naziv C3 in po uspešno opravljenem natečaju v naziv B5, nato B*5 in na koncu AST 5. Po teh napredovanjih naj bi imel zdaj naziv AST 7. Pritožnik naj bi bil tako prerazvrščen na podlagi novih kadrovskih predpisov ob upoštevanju svoje razvrstitve v naziv B, in ne v naziv C po starih kadrovskih predpisih. Parlament v bistvu zatrjuje, da je D. Decoutere po začetku veljavnosti novih kadrovskih predpisov enako karierno napredoval kot uradniki, ki so dosegli naziv B po starih kadrovskih predpisih, in da zato ta pritožnik ni bil diskriminiran glede na te uradnike.

64 Glede A. Haua Parlament poudarja, da je Splošno sodišče nepravilno ugotovilo, da je bil ta pritožnik v enakem položaju kot drugi pritožniki. Ko se je udeležil natečaja, je bil namreč začasni uslužbenec in zaradi uspešno opravljenega natečaja ni prešel iz ene kategorije v drugo, ampak se mu je spremenil status iz začasnega uslužbenca v uradnika. Splošno sodišče naj bi nepravilno opredelilo položaj A. Haua, ker ta pritožnik po uspešno opravljenem natečaju za prehod med kategorijami ni pridobil napredovanja v naziv, ampak spremembo svojega statusa.

65 Pritožniki navajajo, da Parlament samo ponavlja trditve, ki jih je že predstavil na prvi stopnji, in da izpodbija dejanske ugotovitve. Ta pritožbeni razlog naj bi bil zato nedopusten. Obrazložitev izpodbijane sodbe glede zavrnitve ugovora nedopustnosti pa se jim zdi vsebinsko pravilna.

b) Presoja Sodišča

66 Glede D. Decoutera je treba poudariti, da je v točkah od 68 do 70 izpodbijane sodbe Splošno sodišče zavrnilo ugovor nedopustnosti, ki ga je na prvi stopnji uveljavljal Parlament, s tem, da je ugotovilo, da je ta pritožnik imel pravni interes. Poudarilo je, da je imel ta pritožnik, ki je prešel iz naziva C3 v naziv B5, 1. maja 2006 nižji naziv kot uradniki z nazivom C1, ki niso uspešno opravili natečaja za prehod med kategorijami na podlagi starih kadrovskih predpisov.

67 Glede tega je treba ugotoviti, da Splošno sodišče ni storilo napake s tem, da je v točkah 68 do 70 izpodbijane sodbe poudarilo, da se očitek, ki ga je D. Decoutere navedel na prvi stopnji, nanaša na okoliščino, da njegova razvrstitev, izvedena po pravilih novih kadrovskih predpisov, ne odraža prehoda iz ene kategorije v drugo kot posledice uspešno opravljenega navedenega natečaja, in da zato ta očitek zadeva domnevno neupoštevanje uspešno opravljenega natečaja glede na razvrstitev pritožnikovih sodelavcev, ki so bili v isti kategoriji na podlagi starih kadrovskih predpisov in ki niso uspešno opravili istega natečaja.

68 Kot je presodilo Splošno sodišče, je D. Decoutere predvsem izpodbijal spremembo hierarhičnih razmerij, oblikovanih po starih kadrovskih predpisih, ki naj bi jo domnevno povzročila prehodna pravila o razvrstitvi iz Priloge XIII k novim kadrovskim predpisom.

69 Iz tega izhaja, da je Splošno sodišče pravilno zavrnilo ugovor nedopustnosti, ki ga je vložil Parlament, ker sporna odločba, ki zadeva D. Decoutera, ne izpolnjuje njegovih zahtev iz tega očitka.

70 Zato ta pritožbeni razlog nasprotne pritožbe ni utemeljen.

71 Glede A. Haua je Splošno sodišče potrdilo, da se je ta pritožnik kot začasni uslužbenec enakopravno z uradniki udeležil natečaja za prehod med kategorijami in da je po sprejetju sporne odločbe, ki ga zadeva, izgubil razvrstitev v višji naziv, kot so ga imeli uradniki prejšnje kategorije C, ki niso uspešno opravili takega natečaja. Tako naj bi torej imel pravni interes.

72 Glede tega je treba poudariti, da se trditve Parlamenta o dopustnosti tožbe A. Haua ne nanašajo na pravni interes pritožnika in torej na dopustnost njegove tožbe, ampak na njeno utemeljenost in zlasti na pritožnikovo pravico, da je po uspešno opravljenem natečaju za prehod med kategorijami pri napredovanju v karieri obravnavan drugače kot uradniki, razvrščeni v naziv C pred začetkom veljavnosti novih kadrovskih predpisov. S temi trditvami se torej ne more izpodbijati dopustnost njegove tožbe.

73 Zato je Splošno sodišče pravilno presodilo, da je tožba A. Haua dopustna.

74 Iz vsega navedenega je razvidno, da je treba pritožbene razloge iz nasprotne pritožbe zavrniti in da je treba nasprotno pritožbo v celoti zavrniti.

2. Zavrnitev ugovora nezakonitosti členov 2 in 8 Priloge XIII k novim kadrovskim predpisom

a) Pritožbeni razlog kršitve pridobljenih pravic

i) Trditve strank

75 Pritožniki poudarjajo, da je v nasprotju s tem, kar je s pomanjkljivo obrazložitvijo potrdilo Splošno sodišče, to, da je bila z novimi kadrovskimi predpisi ukinjena prejšnja razvrstitev v naziv, kršitev pridobljenih pravic. Njihovo imenovanje v višji naziv naj bi bilo dejansko izenačeno z napredovanjem pred reformo kadrovskih predpisov. Pritožniki izpodbijajo tudi ugotovitve Splošnega sodišča v točkah od 113 do 118 izpodbijane sodbe, ki se nanašajo na domnevno boljše možnosti, ki naj bi jih imeli v primerjavi z uradniki, ki niso uspešno opravili notranjega natečaja. Navajajo tudi, da so bili pritožniki v obravnavani zadevi – za razliko od pritožnikov v primeru, v katerem je bila izdana sodba z dne 22. decembra 2008 v zadevi Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji (C-443/07 P, ZOdl., str. I-10945), ki ob začetku veljavnosti novih kadrovskih predpisov niso bili uradniki in so zato lahko le pričakovali, da bodo imenovani za uradnike – že uradniki in so uspešno opravili notranji natečaj za prehod med kategorijami, kar je povzročilo nastanek njihove pridobljene pravice do višjega naziva.

76 Glede tega Parlament poudarja, da so pritožniki tudi po začetku veljavnosti novih kadrovskih predpisov v svoji karieri napredovali hitreje kot njihovi kolegi, ki niso uspešno opravili notranjega natečaja za prehod med kategorijami. Zato naj začetek veljavnosti novih kadrovskih predpisov nikakor ne bi posegal v njihove pravice.

77 Svet zatrjuje, da pravni in dejanski položaj skupine uradnikov, opredeljen glede na pravni in dejanski položaj druge skupine uradnikov, in ne absolutno, ni dovolj stalen

in dokončen, da bi ga bilo mogoče označiti za pridobljeno pravico. Poleg tega naj bi bila hierarhija med uradniki vedno predmet sprememb, karierne možnosti pa naj bi bile vedno predmet določenih tveganj. Zato naj na tem področju ne bi bilo mogoče govoriti o pridobljenih pravicah. Svet tako meni, da je Splošno sodišče s tem, da je pritožnikom priznalo pridobljeno pravico do napredovanja v karieri, prišlo do napačne ugotovitve. Njihov položaj naj bi bil v času reforme kadrovskih predpisov ohlapno določen in naj ne bi mogel pomeniti pravice, ki bi omejevala široko diskrecijsko pravico zakonodajalca, kot jo je priznalo Sodišče v zgoraj navedeni sodbi Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji.

ii) Presoja Sodišča

78 V točki 107 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče med drugim presodilo, da razvrstitev v višji naziv, ki so jo v nekem trenutku kariere pridobili nekateri uradniki glede na druge, ni pridobljena pravica, ki mora biti varovana z novimi kadrovskimi predpisi.

79 V točki 109 izpodbijane sodbe je poleg tega ugotovilo, da so D. Decoutere, A. Hau in F. J. Solana Ramos pred začetkom veljavnosti novih kadrovskih predpisov po uspešno opravljenem notranjem natečaju za prehod med kategorijami karierno napredovali. Tako so pridobili višji naziv kot uradniki, ki jim po takih notranjih natečajih ni uspel prehod med kategorijami.

80 Na podlagi te ugotovitve je Splošno sodišče v točki 110 izpodbijane sodbe presodilo, da so boljše karierne možnosti, ki so jih pridobili pritožniki na podlagi starih kadrovskih predpisov v primerjavi z uradniki, ki niso uspešno opravili istih natečajev, pridobljene pravice, ki morajo biti varovane z novimi kadrovskimi predpisi.

81 Nato je v točkah od 114 do 117 izpodbijane sodbe navedlo, da je s pravili o napredovanju, določenimi v členu 10 Priloge XIII h Kadrovskim predpisom, zakonodajalec predvidel mehanizme za diferenciacijo karier uradnikov glede na kategorijo, ki so ji pripadali po starih kadrovskih predpisih. Splošno sodišče je menilo, da so ta pravila omogočila zagotavljanje spoštovanja navedenih pridobljenih pravic.

82 Glede tega je treba spomniti, da v skladu s sodno prakso Sodišča pravna vez med uradniki in upravo temelji na kadrovskih predpisih in ni pogodbena. Zato lahko zakonodajalec – ob spoštovanju zahtev, ki izhajajo iz prava Skupnosti – pravice in obveznosti uradnikov kadar koli spremeni (zgoraj navedena sodba Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji, točka 60 in navedena sodna praksa).

83 Gre za ustaljeno načelo, da se zakoni, s katerimi se spreminjajo zakonske določbe, kot so uredbe o spremembi kadrovskih predpisov, uporabljajo – če ni drugače določeno – za prihodnje učinke položajev, ki so nastali, ko je veljal stari zakon (glej v tem smislu sodbo z dne 29. junija 1999 v zadevi Butterfly Music, C-60/98, Recueil, str. I-3939, točka 24, in zgoraj navedeno sodbo Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji, točka 61).

84 Drugače velja le za položaje, ki so nastali in so bili dokončno utrjeni na podlagi prejšnjega pravila ter ki ustvarjajo pridobljene pravice (glej v tem smislu sodbe z dne 14. aprila 1970 v zadevi Brock, 68/69, Recueil, str. 171, točka 7; z dne 5. decembra 1973 v zadevi SOPAD, 143/73, Recueil, str. 1433, točka 8, in z dne 10. julija 1986 v zadevi Licata proti CES, 270/84, Recueil, str. 2305, točka 31, ter zgoraj navedeno sodbo Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji, točka 62). Pravica velja za pridobljeno, če se je dejstvo, na podlagi katerega je nastala, uresničilo pred spremembo zakona (zgoraj navedena sodba Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji, točka 63).

85 V obravnavanem primeru je treba ugotoviti, da so pritožniki, ki so karierno napredovali zaradi uspešno opravljenega notranjega natečaja, pridobili pravico do spoštovanja napredovanja, do katerega je prišlo na podlagi starih kadrovskih predpisov. Vendar

v nasprotju s tem, kar zatrjujejo, taka pravica pomeni samo to, da se, kar zadeva zlasti napredovanje v karieri, po kadrovskih predpisih obravnavajo enako kot vsi uradniki z novim nazivom, ki so ga tako pridobili.

86 Zakonodajalcu široka diskrecijska pravica, ki jo ima za potrebno spreminjanje kadrovskih predpisov v okoliščinah, na katere je bilo opozorjeno v točkah 82 in 83 te sodbe, in med drugim za spremembo strukture nazivov uradnikov, ne omogoča sprejemanja sprememb, ki niso v povezavi s to potrebo ali pri katerih se ne bi upoštevala usposobljenost, ki naj bi jo ti nazivi odražali. Vendar pa zakonodajalca kljub temu ne sme zavezovati obveznost ohranitve povsem enakega razmerja, ki je med temi nazivi obstajalo pred spremembo kadrovskih predpisov.

87 Zato se pritožniki ne morejo uspešno sklicevati na domnevne pridobljene pravice do razvrstitve v višji naziv, pridobljene na podlagi starih kadrovskih predpisov, da bi s tem utemeljili nezakonitost členov 2 in 8 Priloge XIII k novim kadrovskim predpisom.

88 V teh okoliščinah in čeprav je zakonodajalec, kot je poudarilo Splošno sodišče v točki 114 izpodbijane sodbe, s temi novimi kadrovskimi predpisi sprejel določbe, ki diferencirajo napredovanje v karieri teh uradnikov ob upoštevanju kategorije, v kateri so bili po starih kadrovskih predpisih, pritožniki ne morejo utemeljeno zatrjevati, da je Splošno sodišče, ki je svojo presojo dovolj obrazložilo, nepravilno uporabilo pravo, ker je zavrnilo njihov tožbeni razlog kršitve pridobljenih pravic.

b) Pritožbeni razlog kršitve načela varstva legitimnih pričakovanj

i) Trditve strank

89 Glede kršitve načela legitimnih pričakovanj pritožniki menijo, da je Splošno sodišče nepravilno in s pomanjkljivo obrazložitvijo ugotovilo, da niso mogli imeti legitimnega pričakovanja, da se bo obstoječi položaj ohranil brez pridobljenih pravic. Obseg teh dveh načel naj bi se razlikoval, ker naj bi bil vir načela varstva legitimnih pričakovanj drugačen od pridobitve takih pravic. Poleg tega v nasprotju s pritožniki v zgoraj navedeni sodbi Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji naj bi pritožniki v obravnavanem primeru oprli svoja pričakovanja glede napredovanja v karieri na uspešno opravljen natečaj za prehod med kategorijami in torej na položaj, pridobljen pred začetkom veljavnosti novih kadrovskih predpisov. S potrditvijo tega, da zakonodajalcu ni bilo treba upoštevati takega pričakovanja, bi bil zakonodajalec postavljen nad splošno načelo varstva legitimnih pričakovanj.

90 Glede tega Svet poudarja, da karierna možnost pritožnikov ni položaj, ki bi bil dovolj stalen, da bi ga bilo mogoče šteti za pridobljenega. Poleg tega opozarja, da se v skladu z zgoraj navedeno sodbo Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji posamezniki ne morejo sklicevati na navedeno načelo, da bi izpodbijali zakonitost nove določbe s področja javnih uslužbencev Skupnosti.

ii) Presoja Sodišča

91 V točki 121 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče z obrazložitvijo, navedeno v točki 34 te sodbe, ugotovilo, da se pritožniki ne morejo sklicevati na načelo varstva legitimnih pričakovanj, da bi izpodbijali zakonitost določbe kadrovskih predpisov.

92 Ni videti, da bi bila taka presoja obsega načela varstva legitimnih pričakovanj, ki je dovolj obrazložena, pravno napačna.

93 Posamezniki naj se namreč ne bi mogli sklicevati na načelo varstva legitimnih pričakovanj, da bi nasprotovali uporabi nove upravne določbe, predvsem na področju, na katerem ima zakonodajalec – kot v obravnavanem primeru – široko diskrecijsko pravico (sodba z dne 19. novembra 1998 v zadevi Španija proti Svetu, C-284/94, Recueil, str. I-7309, točka 43, in zgoraj navedena sodba Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji, točka 91).

94 Iz tega je razvidno, da trditve pritožnikov v zvezi s kršitvijo načela varstva legitimnega pričakovanja niso utemeljene.

c) Pritožbeni razlog kršitve načela enakega obravnavanja

i) Trditve strank

95 Po mnenju pritožnikov je Splošno sodišče sprejelo nepravilno razlago načela enakega obravnavanja, ko je ugotovilo, da tudi če bi pritožniki zaradi spornih odločb glede kariere utrpeli izgubo v primerjavi s svojimi kolegi, ki niso uspešno opravili notranjega natečaja za prehod med kategorijami, ne bi šlo za kršitev tega načela. Splošno sodišče naj bi s tem potrdilo, in to s pomanjkljivo obrazložitvijo, da je dovoljeno različne položaje obravnavati enako. Poleg tega naj bi nepravilno ugotovilo, da je z zadevnimi prehodnimi določbami navedeno načelo spoštovano.

96 Poleg tega naj bi Splošno sodišče glede položaja D. Decoutera nepravilno zavrnilo sankcioniranje dejstva, da je bil med drugim na podlagi členov 2(1), 4 in 5 Priloge XIII k novim kadrovskim predpisom obravnavan drugače kot uradniki, ki so uspešno opravili isti natečaj in so v enakem pravnem položaju kot on.

97 Parlament in Svet odgovarjata, da je Splošno sodišče pravilno ugotovilo, da je bil z novimi kadrovskimi predpisi karierni sistem korenito spremenjen, da pa določa ugodnosti za uradnike, ki so bili razvrščeni v višji naziv pred začetkom veljavnosti novih kadrovskih predpisov. Svet tudi poudarja, da samo razvrstitev v novi hierarhični sistem ni odločilna pri presoji, ali je zakonodajalec upošteval razlike pri kariernih možnostih med uradniki, ki so po starih kadrovskih predpisih uspešno opravili natečaj za prehod med kategorijami, in tistimi, ki ga niso uspešno opravili.

98 Glede položaja D. Decoutera Parlament in Svet poudarjata, da je bila razlaga zadevnih določb, ki jo je podalo Splošno sodišče, potrjena z zgoraj navedeno sodbo Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji, v kateri je Sodišče presodilo, da ni mogoče šteti, da sta uradnika, ki nista bila zaposlena na isti dan, v enakem pravnem položaju.

ii) Presoja Sodišča

99 Kot izhaja iz sodne prakse Sodišča, je načelo enakega obravnavanja, ki velja za pravo javnih uslužbencev Skupnosti, kršeno, kadar se kategoriji oseb, katerih dejanska in pravna položaja se bistveno ne razlikujeta, pri zaposlitvi obravnavata različno in če tako obravnavanje ni objektivno upravičeno (glej sodbo z dne 11. januarja 2001 v zadevi Martínez del Peral Cagigal proti Komisiji, C-459/98 P, Recueil, str. I-135, točka 50, in zgoraj navedeno sodbo Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji, točka 76).

100 Načeloma tudi velja, da mora zakonodajalec pri sprejemanju pravil, ki veljajo predvsem na področju javnih uslužbencev Skupnosti, spoštovati splošno načelo enakega obravnavanja (zgoraj navedena sodba Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji, točka 78).

101 Kot je Splošno sodišče pravilno spomnilo v točki 142 izpodbijane sodbe, iz sodne prakse izhaja, da je načelo enakosti kršeno, kadar se dva različna položaja obravnavata enako (glej v tem smislu sodbo z dne 11. septembra 2007 v zadevi Lindorfer proti Svetu, C-227/04 P, ZOdl., str. I-6767, točka 63).

102 Glede tega je Splošno sodišče v točki 145 izpodbijane sodbe ugotovilo, da pritožniki, ki so uspešno opravili notranji natečaj za prehod med kategorijami na podlagi starih kadrovskih predpisov, niso v enakem pravnem in dejanskem položaju kot uradniki, ki takega natečaja niso uspešno opravili. Poleg tega je v točkah 146 in 147 izpodbijane sodbe presodilo, da so prvi na podlagi kadrovskih predpisov pridobili boljše karierne možnosti kot drugi, kar je bilo upoštevano v prehodnih določbah Priloge XIII k novim kadrovskim predpisom.

103 V nasprotju s tem, kar trdijo pritožniki, taka presoja, ki ima zadostno obrazložitev, na katero je opozorjeno v točki 37 te sodbe, ne vsebuje nobene pravne napake.

104 Treba je namreč ugotoviti, da pritožniki zatrjujejo samo to, da zadevna prehodna ureditev ne vsebuje določb, ki bi se posebej nanašale na kategorijo uradnikov, ki so uspešno opravili natečaj, ko so veljali stari kadrovski predpisi, in da boljše karierne možnosti, ki naj bi jih imeli na podlagi novih kadrovskih predpisov, nikakor niso bistvene niti gotove.

105 Vendar pa s tako argumentacijo ni mogoče dokazati, da bi bilo s temi novimi kadrovskimi predpisi glede teh uradnikov kršeno načelo enakega obravnavanja. Kot je razvidno iz točke 86 te sodbe, namreč za zakonodajalca Skupnosti – glede na to, da je s sprejetjem novih kadrovskih predpisov preoblikoval do tedaj veljaven karierni sistem – ne more veljati obveznost, da določi povsem enako hierarhijo nazivov, kakršna je bila po starih kadrovskih predpisih, ne da bi šlo za poseg v njegovo pristojnost spreminjanja kadrovskih predpisov. V teh okoliščinah primerjava hierarhičnih stopenj pred reformo kadrovskih predpisov in po njej sama po sebi ni odločilna pri presoji skladnosti novih kadrovskih predpisov z načelom enakega obravnavanja.

106 Novi kadrovski predpisi v nasprotju s tem, kar zatrjujejo pritožniki, razlikujejo med karierami uradnikov, ki so imeli po starih kadrovskih predpisih različne hierarhične nazive, in zagotavljajo tistim, ki so uspešno opravili natečaj za prehod med kategorijami, drugačne karierne možnosti, kot jih imajo uradniki, ki istega natečaja niso uspešno opravili. Še posebej prehodni sistem in zlasti člen 10(1) in (2) Priloge XIII h Kadrovskim predpisom s pravilom blokiranja napredovanja v karieri in s pravilom določanja stopenj napredovanj za različne nazive zagotavljata boljše karierne možnosti uradnikom, ki so imeli po starih kadrovskih predpisih višji naziv, in torej tistim, ki so napredovali v nazive po uspešno opravljenem natečaju za prehod med kategorijami.

107 Za konec, glede D. Decoutera je Splošno sodišče v točkah od 152 do 155 izpodbijane sodbe ugotovilo, da ta pritožnik ni v enakem pravnem položaju kot kak drug uradnik, ki je opravil isti natečaj kot on in bil zaposlen kot uradnik na podlagi novih kadrovskih predpisov, medtem ko je bil D. Decoutere zaposlen in razvrščen v svoj novi naziv po natečaju na podlagi starih kadrovskih predpisov. S tem Splošno sodišče ni nepravilno uporabilo prava in je izpodbijano sodbo dovolj obrazložilo.

108 Položaja dveh uradnikov, ki sta prerazvrščena v višji naziv na podlagi različnih določb kadrovskih predpisov, sta namreč samo zaradi tega dejstva različna (glej po analogiji zgoraj navedeno sodbo Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji, točki 79 in 80).

109 Iz vseh zgornjih ugotovitev izhaja, da pritožniki neutemeljeno zatrjujejo, da je Splošno sodišče nepravilno zavrnilo ugovor nezakonitosti členov 2 in 8 Priloge XIII k novim kadrovskim predpisom in da sodba ni dovolj obrazložena.

3. Zavrnitev odškodninskega zahtevka

110 Ker se pritožniki sklicujejo na svojo argumentacijo glede dela izpodbijane sodbe v zvezi s tem ugovorom nezakonitosti, da bi izpodbijali tudi točke od 177 do 180 izpodbijane sodbe, ki se nanašajo na odškodninski zahtevek, je treba prav tako ugotoviti, da je tudi ta pritožbeni razlog glavne pritožbe neutemeljen.

111 Ker noben pritožbeni razlog, ki so ga uveljavljali pritožniki, ni utemeljen, je treba glavno pritožbo zavrniti.

VII – Stroški

112 Sodišče v skladu s členom 122, prvi odstavek, Poslovnika Sodišča odloči o stroških, kadar pritožba ni utemeljena.

113 V skladu s členom 69(2) Poslovnika Sodišča, ki se uporablja za pritožbeni postopek na podlagi člena 118 tega poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. V skladu s členom 69(3) navedenega poslovnika pa lahko Sodišče odloči,

da se stroški delijo ali da vsaka stranka nosi svoje stroške, če vsaka stranka uspe samo deloma ali v izjemnih okoliščinah. Ker pritožniki niso uspeli s svojimi pritožbenimi razlogi in Parlament ni uspel s svojimi pritožbenimi predlogi, je treba odločiti, da vsaka stranka nosi svoje stroške.

114 V skladu s členom 69(4) Poslovnika Sodišča, ki se prav tako uporablja na podlagi člena 118 tega poslovnika, institucije, ki se kot intervenientke udeležijo postopka, nosijo svoje stroške. Zato je treba odločiti, da Svet nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

1. Glavna pritožba se zavrne.

2. Nasprotna pritožba se zavrne.

3. P. Angé Serrano, J.-M. Bras, A. Orcajo Teresa, D. Decoutere, A. Hau, F. J. Solana Ramos, Evropski parlament in Svet Evropske unije nosijo svoje stroške.

Podpisi